

RAMON BUCH

Llengües vives

«A la pràctica m'estimo més que un policia em renyi en la llengua que li passi per la barretina i em deixi marxar sense tocar-me la butxaca, que no pas trobar-me amb un agent tocat i posat que parli en correctíssim català normatiu i em clavi una multa descomunal»

Tinc un col·lega que té la ceba al cap (expressió megacatalana que ve a significar que té una obsessió descomunal) que la defensa del català s'ha de fer acarnissadament, ensenyant dents i ungles, per evitar l'assassinat de la nostra llengua (entesa com a idioma i no com a òrgan gustatiu), que arriba al punt de no llegir cap novel·la, assaig, diari, revista... que no estigui escrit sota la norma de Fabra. Aquest col·lega integrista lingüista deu haver patit de mala manera les darreres setmanes a causa d'aquest reguitzell de notícies sobre atacs contra el català.

Per exemple: la proposta d'alguns sindicats dels Mossos d'Esquadra (aquells que saben jugar bé amb la llengua i proclamaven «no ens toqueu més els sous») de parlar en castellà com a mesura per tocar els ous als comandaments d'Interior. Van enxerinar de mala manera comandaments i ciutadans amb aquesta proposta de fer servir la llengua del gran Cervantes. Per acabar-ho de rematar, un guàrdia civil destinat per força al dur i ventós Empordà d'arran de la frontera es va entretenir a exigir a un empordanès de soca-rel que li parlés en castellà i es va divertir amenaçant-lo de posar-li les manilles si no treia l'adhesiu amb el CAT de la matrícula del seu cotxe. Aquest atac contra el català per part d'un home del tricorni pla n'ha causat d'enrenou! S'han obert investigacions policials, s'han presentat queixes al Síndic, al defensor del poble, mocions als plens... etc, etc. Conscient que no sóc la lluitadora que hauria de ser en la defensa de la llengua, jo amb el temps cada cop tinc una visió més pràctica de l'existència i potser m'estimo

més que un policia em renyi en la llengua que li passi per la barretina i em deixi marxar sense tocar-me la butxaca, que no pas trobar-me amb un agent tocat i posat que t'anomeni educadament «senyora infractora» o «senyora malfactora» en correctíssim català normatiu i et clavi una multa descomunal que et deixi tan escurada fins al punt que et sigui igual si els supermercats compleixen la normativa d'etiquetar en català (que es veu que se la passen pel folre) perquè no et quedarà capital per passar per caixa.

Una altra empresa, Google, sí que s'hi ha lluitat i ha fet un trist favor als catalans amb localitzacions com per exemple convertir la carretera de Santa Pau en la carretera de Santa Paz. I encara han aparegut altres notícies pessimistes per a la llengua, com aquell cas d'un pacient desatès en un centre de salut del País Valencià perquè parlava en català o el del recurs per un cas d'estrangeria que va ser refusat perquè estava escrit en català. Però enmig de totes aquestes notícies que poden fer desesperar el meu col·lega que es tapa els ulls davant una novel·la en castellà per més que sigui un *best-seller*, vaig presenciar una escena ben esperançadora. A Olot un noi, Harmanjot Singh Gill, que, com podeu imaginar, és indi, envoltat de desenes de micròfons feia declaracions sobre el cas d'una noia assassinada. Ho feia en català perfecte, de manera que els mitjans d'abast estatal li van haver de demanar, al final, si els concedia el favor de repetir-los les declaracions en castellà. Tampoc va tenir cap problema. De fora vingueren i el català aprenueren. Hi ha esperança.